

Пам'ятаємо

ЖИВИЙ У ЛЮБЛЯЧИХ СЕРЦЯХ

«За моїми плечима — вісім десятків літ, праця на заводі слюсарем, вчителювання, журналістська робота, війна, з якої повернувся після важкого поранення скалченим, і то на все життя... В переважній більшості своїх книг я торкаюся фронтової тематики, та не цураюся і сьогодення з його гострими конфліктами», — так писав про себе зовсім недавно, минулого року, Леонід Петрович Бразов — відомий український письменник, на творах якого виховувалось не одне покоління нашого народу. Він не написав своєї біографії. Її ще напишуть його друзі по перу, його рідні. Він заслуговує на довгу пам'ять і вічну славу.

Народився Леонід Бразов (Безобразов) 9 листопада 1916 року в селі Велике Ладжижине Машівського району на Полтавщині в сім'ї селянина. Рано залишився без батька, його виховував вітчим. Сім'я прагнула до освіти, культури. Улюбленими письменниками були Пушкін, Короленко, Коцюбинський. Під час навчання на мовному факультеті Полтавського учительського інституту в 30-ті роки Леонід Петрович як «ворог народу» був репресований. Після амністії поновився в

інституті, закінчив його. Працював учителем в селі Ново-Іванівці Донецької області, звідти пішов на фронт. Було пройдено тисячі кривавих доріг на Сталинградському, Прибалтійському, Українському фронтах. Саме в цей грізний час у фронтовій газеті був надрукований його перший вірш «Бог війни».

Леонід Бразов був відповідальним секретарем газети «Зоря Полтавщини», головним редактором книжково-газетного видавництва, уповноваженим від Полтавської області в харківському видавництві «Прапор». З 1965 року — член Спілки письменників. Написав чимало прозових і драматичних творів, головні герої яких, як і сам автор, люди мужні і високоморальні.

Леоніда Бразова немає серед нас. Але митець живе в десятках своїх книг, в люблячих серцях рідних, друзів і читачів.

В актовому залі рідного вузу письменника і членів його сім'ї зібралися всі, хто пам'ятає і любить митця. Це був вечір теплих спогадів про письменника, вечір глибокої шани і любові до нього, вечір роздумів про його твори і

прекрасної музики, яку любив Леонід Петрович.

Про багатолітню дружбу з Леонідом Бразовим тепло згадував письменник Олександр Чуча. На його думку, головна риса характеру Бразова — це любов до правди, за яку він боровся протягом усього життя.

Про великий літературний доробок свого побратима по перу розповів Борис Левін. В його спогадах Леонід Петрович — людина великої душі, доброго серця, надійний товариш.

З особистими спогадами про зустрічі з письменником виступили викладачі педінституту В. Є. Лобурець, Н. В. Хоменко, поет Михайло Казидуб, письменник Володимир Карпенко, народна артистка України Т. І. Кислякова. Про свої враження від прочитаних книг Леоніда Бразова говорили студенти-філологи.

Голова обласної організації Спілки письменників України Володимир Мирний говорив про те, що літературна спадщина нашого видатного земляка заслуговує на серйозне і глибоке вивчення, а його твори слід внести в шкільні хрестоматії. Він запропонував створити комісію по впорядкуванню творчої спадщини Л. П. Бразова і звернутися до міськради з клопотанням про встановлення меморіальної дошки на будинку, де жив письменник.

Схвильовані і сердечні слова вдячності всім учасникам вечора пам'яті Л. П. Бразова висловила його дочка Лариса Леонідівна. Зворушливо прочитала свій вірш про безсмертя поетів ведуча О. М. Ніколенко.

Н. ЛИТВИНЕНКО.